

Homília pri požehnaní ekumenického kostola sv. Jána Pavla II. v Demänovskej Doline, 8.2.2026

Drahí bratia a sestry, milí priatelia a vy všetci, ktorí ste s nami duchovne spojení prostredníctvom TV LUX, stretávame sa dnes na výnimočnom mieste – v srdci Demänovskej doliny, uprostred nádhernej prírody, kam prichádzajú tisíce ľudí zo Slovenska aj zo sveta. Dnes však neprišli len turisti. Dnes tu stojíme ako Boží ľud, aby sme požehnali nový ekumenický kostol. A chcem to povedať hneď na začiatku veľmi jasne: dnešná slávnosť nie je kultúrna udalosť. Nie je to len architektonický projekt. Nie je to ani mediálna atrakcia. Požehnanie kostola je duchovný čin. Požehnávame znak. Znak toho, že Boh nechce zostať na okraji nášho života, ale chce mať svoje miesto uprostred nášho sveta.

Tento chrám je postavený z dreva – z materiálu, ktorý rešpektuje prírodu tejto doliny a zároveň nadväzuje na tradíciu sakrálnej architektúry. Nevyrástol proti krajine, ale spolu s ňou. A predsa vieme, že ani hory, ani lesy, ani ticho nenahradia chrám. Nie preto, že by Boh potreboval naše stavby. Ale preto, že človek potrebuje miesto, kde sa môže zastaviť, kde môže stíchnuť, kde môže znovu otvoriť svoje srdce. Lebo chrám v konečnom dôsledku nie je o stenách, ale o stretnutí. O stretnutí s Kristom, ktorý je skutočným chrámom Boha medzi nami. Tu, kde ľudia prichádzajú oddychovať telom, vzniká dnes aj priestor, kde si môžu oddýchnuť dušou.

Tento kostol je výnimočný aj tým, že je ekumenický. Je určený katolíkom, evanjelikom aj pravoslávny. A práve dnes ho požehnávame ako kresťania rôznych tradícií. V čase, keď je naša spoločnosť bolestne rozdelená, keď sa ľudia navzájom nepočúvajú, keď sa aj medzi kresťanmi niekedy viac zdôrazňuje to, čo nás oddeľuje, tu vzniká miesto, ktoré ticho, ale veľmi jasne hovorí: pred Bohom nestojíme ako súperi, ale ako bratia a sestry.

Jednota neznamená rovnakosť. Jednota znamená, že sa spolu pozeráme jedným smerom – ku Kristovi. A práve preto je tento chrám aj výzvou, aby sme sa učili niest' jeden druhého – nie ako problém, ale ako brata a sestru. Je pre mňa silným symbolom, že základný kameň tohto kostola požehnal František pri svojej návšteve Slovensko v roku 2021. A je krásne, že tento chrám vznikol vďaka samospráve obce – ako služba ľuďom. Ako verejný priestor pre modlitbu, stíšenie a stretnutie.

Božie slovo, ktoré dnes zaznelo, nám veľmi jasne ukazuje, čo znamená skutočná viera. Prorok Izaiáš nám neponúka abstraktné myšlienky. Hovorí úplne konkrétne: lám svoj chlieb hladnému, prijmi do domu biedneho bez prístrešia, zaodej nahého, neodvracaj sa od svojho blížneho. Akoby Boh dnes hovoril: nestačí postaviť chrám. Nestačí požehnať stavbu. Ak sa Božie slovo nedotkne konkrétneho človeka, jeho bolesti a potreby, potom zostáva viera prázdna.

Dnes by prorok Izaiáš povedal veľmi jednoducho: všimni si doma unaveného manžela či manželku, všimni si dieťa, ktoré potrebuje čas a pozornosť, všimni si starého rodiča, ktorý čaká na návštevu, všimni si kolegu, ktorý sa trápi a nik sa ho neopýta, ako sa má. Lebo práve tam sa dnes láme chlieb hladnému. A až potom zaznieva sľub: „Vtedy vyjde tvoje svetlo ako zora.“

A práve preto dnes Ježiš v evanjeliu hovorí: „Vy ste soľ zeme. Vy ste svetlo sveta.“ Nepovedal: vaše chrámy budú soľou. Nepovedal: vaše projekty budú svetlom. Povedal: vy. Nie niekto iný. Nie inštitúcie. Vy – každý z nás. Bratia a sestry, dnes teda nepožehnávame len budovu. Tento kostol má byť symbolom. Symbolom kresťanstva, ktoré je živé a prítomné uprostred sveta. Symbolom evanjelia, ktoré sa nebojí dotknúť života. Symbolom jednoty bratov a sester. Symbolom ľudskosti – kde si ľudia nenesú jeden druhého ako bremená, ale ako dar. Ak by tento chrám zostal iba peknou stavbou uprostred hôr, bol by premárnenou príležitosťou. Jeho skutočný zmysel sa začne tam, kde sa v ňom budú meniť srdcia.

A dnes, z tohto miesta, by som chcel vyslať aj jednoduchý, ale veľmi naliehavý odkaz pre celé Slovensko. Naša krajina nepotrebuje viac hnevu. Nepotrebuje viac rozdelení. Nepotrebuje viac kriku. Potrebuje svedkov – nie bojovníkov. Potrebuje kresťanov, ktorí budú soľou – ktorí dajú chuť každodennému životu. Potrebuje kresťanov, ktorí budú svetlom – ktorí budú potichu, ale odvážne ukazovať cestu. Kresťanov, ktorí sa nehanbia za svoju vieru, ale žijú ju pokojne, radostne a s otvoreným srdcom.

Prosím vás, aby tento chrám neostal len miestom, kam sa občas príde. Nech sa stane miestom, odkiaľ sa odchádza inak – s jemnejším srdcom a s väčšou ochotou milovať. Nech sa tento nový chrám v Demänovskej doline stane miestom, kde sa budú zastavovať domáci aj turisti, veriaci aj hľadajúci, silní aj unavení. Nech sa stane miestom modlitby, stíšenia a uzdravenia vzťahov.

A nech každý, kto do neho vstúpi, odíde aspoň o trochu pokojnejší, o trochu citlivejší na človeka vedľa seba a o trochu bližšie k Bohu. Amen.